

Arrest

nr. 110 829 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en van het bevel tot terugbrenging van 23 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 december 2011 diende verzoekster een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werknemer/werkzoekende. Bij beslissing van 14 juni 2012 werd het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten, onder bijlage 20. Met betrekking tot haar minderjarige kinderen wordt een bevel tot terugbrenging afgegeven, onder bijlage 38. De beslissingen worden ter kennis gebracht op 23 januari 2013. Dat zijn de bestreden beslissingen:

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VEBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM
HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene heeft de aanvraag gedaan als werknemer / werkzoekende (artikel 40 § 4, 1° van de wet van 15/12/1980).

Om haar aanvraag te staven heeft betrokkene een attest van inschrijving bij de VDAB voorgelegd dd. 09/01/2012, een getuigschrift van gevolgde opleiding bij de VDAB voor de cursus "aangename kennismaking met de computer" (van 06/02/2012 tot 10/02/2012), een aanvraag tot inschrijving voor de opleiding 'basistechnieken schoonmaak' bij de VDAB en 5 sollicitatiebrieven (huishoudhulp).

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij momenteel aan het werk is of verder inspanningen heeft gedaan om werk te vinden.

In een tijdspanne van 6 maanden is betrokkene er niet in geslaagd één dag tewerkstelling te bekomen, zelfs niet in interimverband.

Bij gebrek aan tewerkstelling kan zij de verklaring van inschrijving als werknemer niet genieten (artikel 50 § 2,1° van het K.B. van 08/10/1981).

Zij kan evenmin toegelaten worden tot een verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende om reden dat het geheel van de voorgelegde stavingsstukken niet kunnen overtuigen dat zij een reële kans heeft om aangeworven te worden (artikel 50 § 2,3° van het K.B. van 08/10/1981).

Gezien deze elementen in het dossier, kan het verblijfsrecht dan ook niet toegestaan worden.

Aangezien het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd wordt, kan ook het verblijfsrecht van haar kinderen niet erkend worden.

Er kan voor de kinderen helemaal geen toepassing gemaakt worden van artikel 40bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1982 bij gebrek aan EU-burger die ouder is van de kinderen, om zich bij te voegen.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen..."

En

"BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: Het legaal verblijf in België is verstreken: zie motivatie bijlage 20."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht; Geschonden bepalingen en bespreking: Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]" Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen. Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 14.06.2012 en dd. 23.01.2013) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de

bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift. De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier. (...) In casu zijn de bestreden beslissingen van 14 juni 2013 en van 23 januari 2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen {Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.}. Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat {Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine}. Verwerende partij stelt dat verzoekster niet zou hebben aangetoond dat zij in een tijdspanne van 6 maanden er niet in geslaagd is één dag tewerkstelling te bekomen. Dit strookt niet met de realiteit van de feiten. Immers, verzoekster heeft de documenten die toen (lees: 20/03/2012) moesten worden neergelegd ook effectief neergelegd. Verwerende partij verwijst er immers naar in de bestreden beslissing. Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft van 3 personen en dat mevrouw EDA Naomi thans de zorg van haar kinderen heeft en actief op zoek is naar werk. Immers, wordt in de eerste bestreden beslissing gezegd dat verzoekster in de loon van 6 maanden geen één dag tewerkstelling kan voorleggen. Dit is volkomen in feite onjuist. Verzoekster voegt in bijlage interim- contracten en loonbrieven die aantonen dat verzoekster minstens werkzaam was, en een reële kans op tewerkstelling op de arbeidsmarkt maakt (Stuk 3). Uit de bij gebrachte stukken blijkt dat verzoekster minstens in de maand juni 2012 werkzaam was. Dit betekent dat - toen verwerende partij besliste - verzoekster niet in de mogelijkheid was om bijkomende stukken binnen te brengen. Meer nog, verzoekster is naar het gemeentehuis gegaan om de bijkomende stukken inzake tewerkstelling binnen te brengen doch, werd wandelen gestuurd, met de mededeling dat alles nu eenmaal naar Brussel is gestuurd en het nu afwachten is. Verwerende partij besliste op datum van 14/06/2012, terwijl verzoekster in die periode tewerkgesteld was. Verzoekster kreeg geen kans om bijkomende stukken binnen te brengen om haar "reële kans" op tewerkstelling aan te tonen, middels de bij gebrachte stukken. Het is dan ook onbegrijpelijk waarom verwerende partij dan overgaat tot de afwijzing van het verblijf van verzoekster en diens kinderen en geen info (lees: gebrekkige info) heeft over de maandelijkse inkomsten van verzoekster. In casu is verzoekster tussen hamer en aambeeld. Aan de ene kant moest ze stukken binnenbrengen uiterlijk op 20/03/2013 en aan de andere kant kan zij op geen enkele legale manier nog bijkomende relevante stukken bijbrengen ten einde haar tewerkstelling of de "reële kans" op tewerkstelling aan te tonen, daar bij het gemeentehuis men haar wandelen stuurt. In casu had verwerende partij pro-actief moeten optreden en haar een bijkomende maand extra aanbieden om stukken voor te leggen of naar de ACTUELE stand van zaken van verzoekster te vragen. Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf af te wijzen in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Men had bij voorbeeld verzoekers (gelet op hun concrete situatie) een maand bijkomend gegeven om de eerste loonbrief van verzoekster voor te leggen. De modus operandi van verwerende partij laat te wensen over. Verwerende partij is met andere woorden kennelijk onzorgvuldig geweest in die zin dat zij op geen enkel ogenblik

aan verzoekers om enige bijkomende stukken verzocht zodat zij hun administratief dossier zouden kunnen vervolledigen met minstens één loonbrief of een werkgeversattest met meer uitleg omtrent de maandelijkse inkomsten van verzoekster. Iedere rechtsonderhorige moet minstens de kans krijgen zijn administratief dossier aan te vullen, zeker wanneer verwerende partij zou kunnen overgaan tot de afwijzing van een verblijfsrecht, dewelke een ernstige gevolg heeft voor het verblijf van verzoekers. In casu had verwerende partij minstens moeten vragen van de ACTUELE stand van zaken nopens de maandelijkse inkomsten van verzoekster. De *modus operandi* van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk. Meer nog, stelt men vast dat verwerende partij steeds werkt met VERONDERSTELLINGEN en nalaat concrete gegevens op te vragen. In het geval van verzoekster en kijkend naar de concrete wetgeving ter zake, kan verwerende toch niet ernstig stellen dat een rechtsonderhorige (mocht hij van oordeel zijn dat hij niet voldoende geïnformeerd zou zijn) bijkomende informatie te vragen. Want in de verblijfsprocedures EU-burgers wordt er een bijlage 19 opgemaakt en krijgt de rechtsonderhorige drie maanden de tijd om stukken voor te leggen. In het geval relevante of zelfs doorslaggevende elementen zouden verschijnen NADAT deze drie maanden zijn verstreken, kan een rechtsonderhorige op geen enkele wettelijke manier deze relevante of doorslaggevende stukken aan verwerende partij bezorgen. Immers, indien hij zich tot het gemeentebestuur zou wenden om deze stukken alsnog toe te voegen, wordt hij wandelen gestuurd, daar dit wettelijk niet kan. Het is immers wettelijk "te laaf". Het is dan ook zeer belangrijk dat reeds bij de aanvraag middels een bijlage 19 zeer duidelijk wordt geschreven wat precies nodig is en dat desnoods de gemeentelijke administraties (al dan niet in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel) aan de rechtsonderhorige een bijlage te geven met nadere uitleg. Gebeurt dit niet, dan is het de rol van verwerende partij om niet te VERONDERSTELLEN maar om zich te VERGEWISSEN van de actuele situatie van de rechtsonderhorige. Zeker nu verwerende partij stelt dat verzoekster helemaal geen kans maakt om tewerkgesteld te worden, terwijl de bij gebrachte stukken aantonen dat verzoekster méér dan één dag (zie bestreden beslissing: "geen één dag tewerkstelling") heeft gewerkt. Een andere *modus operandi* zou misleidend zijn en het gestelde vertrouwen beschamen. Aangezien de eerste bestreden beslissing de grondslag vormt voor de tweede bestreden beslissing dient deze als *accessorium* te worden vernietigd."

2.2. Verzoekster betoogt dat zij maar drie maanden heeft gekregen om bewijzen van tewerkstelling voor te leggen, terwijl in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat zij niet één dag tewerkstelling in zes maanden kon bekomen.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekster aangeeft het niet eens te zijn met de motieven, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden behandeld.

Verzoekster gaat met haar betoog voorbij aan het feit dat uit artikel 40 van de vreemdelingenwet volgt dat zij slechts drie maanden op het grondgebied van het Rijk kan verblijven zonder te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Zij dient ten laatste drie maanden na haar aankomst op het grondgebied, reeds aan die voorwaarden te voldoen.

Artikel 40, §§ 3 en 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1 ° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

3 ° (...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie,

waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Verzoekster diende op 21 december 2011 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende. Gezien verzoekster de toelating tot verblijf vroeg in de hoedanigheid van werknemer, is het niet kennelijk onredelijk om vast te stellen dat zij geen bewijzen van tewerkstelling voorlegde voor de zes maanden van haar verblijf die volgen op het indienen van de aanvraag. Het feit dat zij drie maanden heeft om bewijzen van tewerkstelling voor te leggen, staat haar niet in de weg om tijdens die drie maanden een bewijs voor een latere tewerkstelling voor te leggen. Bovendien dient zij op dat ogenblik reeds aan de in § 4 van artikel 40 van de vreemdelingenwet geformuleerde vereisten te voldoen. Het feit dat de verwerende partij overeenkomstig artikel 42 van de vreemdelingenwet over een termijn van maximum zes maanden vanaf de aanvraag beschikt om te oordelen of verzoekster aan de voorwaarden voor verblijf voldoet, houdt niet in dat zij diezelfde termijn krijgt om aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen. Het feit dat verzoekster op heden tewerkgesteld is, doet geen afbreuk aan de correcte beoordeling van de aanvraag van 21 december 2011.

Gezien verzoekster geen kritiek levert ten aanzien van de andere elementen van de motivering op basis waarvan wordt vastgesteld dat zij niet aantoonbaar een reële kans op tewerkstelling te maken, blijven die motieven de bestreden beslissing onverkort schragen.

Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij op grond van een foutieve feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Gezien verzoekster niet aantoonbaar dat zij niet in de gelegenheid zou zijn gesteld om tijdens de daartoe gestelde periode de stukken over te leggen die naar haar oordeel haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken, wordt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC